

## La nit del foc

Aparcà la moto i agafà la motxilla d'una revolada.

-Àvia, ja soc aquí!, -cridà mentre pujava les escales corrents i pensava que qualsevol dia d'aquells si algun graó cedia es fotria mal de debò.

-Com ha anat la tarda? - preguntà d'esma a la figura que seia en penombra en el racó.

Si la parla l'hagués obeïda, a la pobra vella li hauria agradat explicar-li que havia vist per la finestra una corrua de nens que corrien i cridaven pels camps segats de nou; i com moria la claror i guanyava la fosca i que la tramuntana, però, no havia encalmat i omplia el casalot -de corcades bigues i parets escrostonades que li feien gairebé de mortalla-, d'esbufecs i que el quinqué del costat de la foto s'havia apagat i que dates com aquella, quan era jove, a ella li agradaven molt perquè anava al ball amb les amigues i que havia estat precisament al ball on havia conegut en Ciset.

A la noia, aquelles històries no li haurien interessat gens ni mica, apressada com anava aquell xafogós capvespre. "Punyeta, no entenc per què he de ser sempre jo que s'ha d'ocupar de l'àvia els dies més assenyalats", pensà mentre contestava el telèfon.

*-Everything will be ready, don't worry about it. We're well positioned. Fluctuations in the dollar should not hinder our progress.*

La vella mirava amb ulls esbatanats la seva neta petita sense entendre ni un borrall del que estava dient i, mentre la pobra noia se les havia amb un *regional manager* de Palo Alto a qui la diferència horària li devia importar tant com la coca de fruita confitada, d'una revolada apropava a la pobra dona la tauleta amb determinació i li posava davant dels ulls un xuixo de crema dels que tant li agradaven. “Ves menjant que ara et porto el iogurt. Avui, com és festa” li picà l’ullet “i el metge no ens veu, farem un extra de sucre, eh, àvia?” La pobra dona es mirava el dolç amb delit i una ganyota se li dibuixà als llavis. La noia, que la sabia llaminera de mena, estava convençuda que en faria més via amb el xuixo que amb un plat de sopa i aquell vespre no estava per orgues.

-Sí, no patiu -respongué agafant un altre cop el telèfon- he pujat amb la moto. Us avisaré quan surti. Calculeu uns vint minuts. No comenceu sense mi, bandarres!

“Tot bé, àvia?”, preguntà des de la cuina mentre destapava el iogurt. Tornà a la saleta, omplí el quinqué i l’encengué -tots els de casa sabien que el llum constantment encès de la llàntia, un costum antic com ella, era el seu únic desig. La tremolosa flama il·luminà tènueament els ulls clars d’un jove de cabells repentinsats i somriure murri. La vella se’l mirà uns instants i els ulls li brillaren d’agraïment.

La noia la portà al lavabo, la canvià i l’acompanyà al llit. Mirant de dissimular la pressa, tapà aquell cosset desvalgut i s’entendrí. “Bonica, descansa. Demà a primera hora pujarà la mare. Bona

nit”. Li feu un petó i envià un entenedor “Surto!” als -segons ella- bandarres que de ben segur l’esperarien i se n’anà.

Al cap d’una estona, quan el record de la crema li bressolava el son incipient, l’avia sentí una trencadissa. Tot el dia la maleïda tramuntana havia fet voleiar les cortines com si fossin les veles d’un vell llagut i s’entristí en pensar que el marc seria a terra ben esberlat. Però la fressa, que havia vingut de la saleta, es convertí en una crepitació i la pobra vella, de nas ben entrenat i lúcida en la seva immobilitat, entengué de seguida què passava. El foc era voraç, prou que ho sabia i, resignada, tancà els ulls i tornà a veure aquell somriure murri. Una llàgrima li rodà galta avall. A poc a poc, el fum i la nostàlgia li anaven emboirant el pensament i es deixà endur. Obrí la boca com si volgués vanament dir alguna cosa i aquella abrasadora alenada d’aire li buidà els pulmons de vida.

En aquell moment una moto s’aturava al mig de la plaça i una veueta cridava tot assenyalant el turó:

-Mireu, mireu, aquella foguera sí que és gran!

Al poble, les coques omplien les taules i els petards començaven a il·luminar la nit que ja feia olor de pólvora.

Núria Torres Codina